Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 25. júla 2018 *

„Odvolanie – Ochranná známka Európskej únie – Trojrozmerná ochranná známka zobrazujúca tvar štvordielnej čokoládovej tyčinky – Odvolanie týkajúce sa odôvodnenia – Neprípustnosť – Nariadenie (ES) č. 207/2009 – Článok 7 ods. 3 – Dôkaz o rozlišovacej spôsobilosti nadobudnutej používaním“

V spojených veciach C-84/17 P, C-85/17 P a C-95/17 P,

ktorých predmetom sú tri odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané prvé dve 15. februára 2017 a posledné 22. februára 2017,

Société des produits Nestlé SA, so sídlom vo Vevey (Švajčiarsko), v zastúpení: G.S.P. Vos, advocaat, a S. Malynicz, QC,

odvolateľka,

ktorú v konaní podporuje:

European Association of Trade Mark Owners (Marques), so sídlom v Leicesteri (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: M. Viefhues, Rechtsanwalt,

vedľajší účastník v odvolacom konaní,

ďalší účastníci konania:

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predtým Cadbury Holdings Ltd, so sídlom v Uxbridge (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: T. Mitcheson, QC, a J. Lane Heald, barrister, ktorých splnomocnili P. Walsh a J. Blum, solicitors,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Folliard Monguiral, splnomocnený zástupca,

žalovaný v prvostupňovom konaní (C-84/17 P),

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predtým Cadbury Holdings Ltd, so sídlom v Uxbridge (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: T. Mitcheson, QC, a J. Lane Heald, barrister, ktorých splnomocnili P. Walsh a J. Blum, solicitors,

odvolateľka,

* Jazyk konania: angličtina.

ďalší účastníci konania:

Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Folliard Monguiral, splnomocnený zástupca,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

Société des produits Nestlé SA, so sídlom vo Vevey (Švajčiarsko), v zastúpení: G.S.P. Vos, advocaat, a S. Malynicz, QC,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní (C-85/17 P),

a

Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Folliard Monguiral, splnomocnený zástupca,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predtým Cadbury Holdings Ltd, so sídlom v Uxbridge (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: T. Mitcheson, QC, a J. Lane Heald, barrister, ktorých splnomocnili P. Walsh a J. Blum, solicitors,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Société des produits Nestlé SA, so sídlom vo Vevey (Švajčiarsko), v zastúpení: G.S.P. Vos, advocaat, a S. Malynicz, QC,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní (C-95/17 P),

SÚDNY DVOR (tretia komora)

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby a M. Vilaras (spravodajca),

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. februára 2018,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. apríla 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojimi jednotlivými odvolaniami sa spoločnosti Société des produits Nestlé SA (ďalej len „Nestlé“), Mondelez UK Holdings & Services Ltd, predtým Cadbury Holdings Ltd (ďalej len „Mondelez“) a Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 15. decembra 2016, Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO – Société des

produits Nestlé (Tvar čokoládovej tyčinky) (T-112/13, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2016:735), ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie druhého odvolacieho senátu EUIPO z 11. decembra 2012 (vec R 513/2011-2) týkajúce sa konania o vyhlásenie neplatnosti medzi spoločnosťami Cadbury Holdings a Nestlé (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

2 Podľa článku 1 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke [Európskej únie] (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1):

„Ochranná známka [Európskej únie] má jednotný charakter. Má rovnaké účinky v [celej Únii]: môže byť zapísaná, prevedená, možno sa jej vzdať, zrušiť ju alebo vyhlásiť za neplatnú a jej používanie môže byť zakázané len na území [celej Únie]. Táto zásada platí, pokiaľ v tomto nariadení nie je uvedené inak.“

3 Článok 7 tohto nariadenia stanovoval:

„1. Do registra sa nezapíšu:

…

b) ochranné známky, ktoré nemajú rozlišovaciu spôsobilosť;

…

2. Odsek 1 sa bude uplatňovať napriek skutočnosti, že dôvody na zamietnutie existujú iba v časti [Únie].

3. Odsek 1 písm. b), c) a d) sa nebude uplatňovať, ak ochranná známka získala rozlišovaciu spôsobilosť, pokiaľ ide o tovary alebo služby, pokiaľ ide o tovary alebo služby, o ktorých zápis sa žiada, v dôsledku jej používania.“

4 Článok 52 uvedeného nariadenia znel:

„1. Ochranná známka [Európskej únie] sa vyhlási za neplatnú na základe návrhu podaného [EUIPO] alebo na základe vzájomného návrhu v konaní o porušení práv:

a) ak bola ochranná známka [Európskej únie] zapísaná v rozpore s ustanoveniami článku 7;

…

2. Ak bola ochranná známka [Európskej únie] zapísaná v rozpore s ustanovením článku 7 ods. 1 písm. b), c) alebo d), nemôže byť vyhlásená za neplatnú, ak v dôsledku spôsobu, akým sa používala, nadobudla po zápise rozlišovaciu spôsobilosť pre tovary alebo služby, pre ktoré bola zapísaná.

3. Ak dôvod neplatnosti existuje iba vzhľadom na niektoré tovary alebo služby, pre ktorá bola ochranná známka [Európskej únie] zapísaná, ochranná známka sa vyhlási za neplatnú vtedy, ak ide len o tieto tovary a služby.“

5 Článok 65 toho istého nariadenia stanovoval:

„1. Proti rozhodnutiam odvolacích senátov o odvolaní možno podať žalobu na Súdnom dvore.

2. Žalobu možno podať z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných formálnych náležitostí, porušenia zmluvy, tohto nariadenia alebo akéhokoľvek právneho predpisu týkajúceho sa ich uplatňovania alebo zneužitia právomoci.

3. Súdny dvor má právomoc napadnuté rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť.

4. Žalobu môže podať každý účastník konania pred odvolacím senátom, ak mu jeho rozhodnutím nebolo vyhovené.

5. Žaloba sa podáva na Súdnom dvore do dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia odvolacieho senátu.

6. [EUIPO] je povinný prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkom Súdneho dvora.“

Okolnosti predchádzajúce sporom

6 Okolnosti predchádzajúce sporom sa nachádzajú v bodoch 1 až 11 napadnutého rozsudku a pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť takto.

7 Spoločnosť Nestlé podala 21. marca 2002 prihlášku na zápis tohto trojrozmerného označenia:

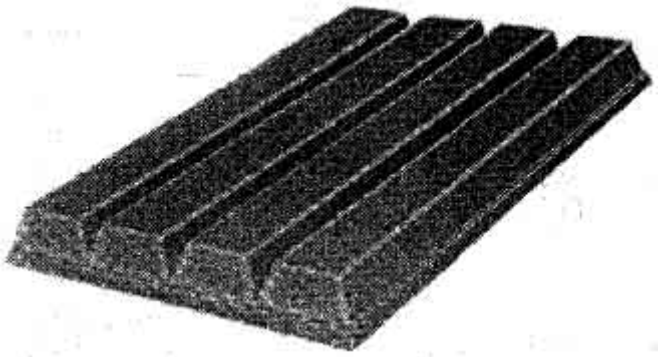

8 Prihláška bola podaná pre výrobky patriace do triedy 30 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb na účely zápisu ochranných známok z 15. júna 1957, v revidovanom a doplnenom znení. Dňa 28. júla 2006 bolo označenie zapísané ako ochranná známka Európskej únie pre výrobky patriace do triedy 30, ktoré zodpovedajú tomuto opisu: „cukríky [sweets]; pekárske výrobky, cukrárske výrobky, sušienky; koláče, oblátky“ (ďalej len „sporná ochranná známka“).

9 Dňa 23. marca 2007 spoločnosť Cadbury Schweppes plc (neskôr Cadbury Holdings Ltd, teraz Mondelez) podala na EUIPO návrh na vyhlásenie neplatnosti zápisu, najmä na základe článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009. Dňa 11. januára 2011 zrušovacie oddelenie EUIPO vyhovelo tomuto návrhu a vyhlásilo neplatnosť spornej ochrannej známky. Druhý odvolací senát EUIPO na základe odvolania spoločnosti Nestlé sporným rozhodnutím zrušil rozhodnutie zrušovacieho oddelenia. Tento senát predovšetkým konštatoval, že i keď sporná ochranná známka nemala vnútornú rozlišovaciu spôsobilosť pre výrobky, pre ktoré bola zapísaná, Nestlé v súlade s článkom 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 preukázala, že táto ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť pre tie isté výrobky v dôsledku jej používania.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

10 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 19. februára 2013 podala Mondelez žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia. Na podporu svojej žaloby uviedla tri žalobné dôvody. Všeobecný súd preskúmal iba prvý žalobný dôvod, ktorý sa zakladal na porušení článku 52 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 7 ods. 3 tohto nariadenia a bol rozdelený na štyri časti.

11 Všeobecný súd v bodoch 21 až 44 napadnutého rozsudku analyzoval a vyhovel druhej časti prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez. Ako vyplýva z bodov 41 až 44 napadnutého rozsudku, podľa Všeobecného súdu odvolací senát nesprávne konštatoval, že Nestlé preukázala používanie spornej ochrannej známky pre pekárske výrobky, cukrárske výrobky, koláče a oblátky. Všeobecný súd preskúmal ostatné časti prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez, len pokiaľ ide o cukríky (sweets) a sušienky. Ani jedno odvolanie sa netýka bodov 21 až 44 napadnutého rozsudku.

12 Všeobecný súd v bodoch 45 až 64 napadnutého rozsudku analyzoval a zamietol prvú časť prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez, ktorá sa týkala nepoužívania spornej ochrannej známky v podobe, v akej bola zapísaná.

13 Všeobecný súd v bodoch 65 až 111 napadnutého rozsudku preskúmal a zamietol tretiu časť prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez, ktorá sa týkala nepoužívania spornej ochrannej známky ako ukazovateľa pôvodu a nedostatku dôkazov v tejto súvislosti. Na podporu tohto rozhodnutia Všeobecný súd v bode 94 napadnutého rozsudku po prvé uviedol, že dôkazy o riadnom používaní spornej ochrannej známky, ktoré predložila Nestlé pred EUIPO, boli relevantnými dôkazmi, na základe ktorých bolo pri ich celkovom posúdení možné preukázať, že uvedená ochranná známka bola príslušnou skupinou verejnosti vnímaná ako označenie obchodného pôvodu predmetných výrobkov. Po druhé Všeobecný súd v bode 107 tohto rozsudku konštatoval, že odvolací senát preskúmal nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti spornej ochrannej známky jej používaním a konkrétne odôvodnil svoje závery týkajúce sa tohto nadobudnutia, pokiaľ ide o Dánsko, Nemecko, Španielsko, Francúzsko, Taliansko, Holandsko, Rakúsko, Fínsko, Švédsko a Spojené kráľovstvo.

14 Napokon Všeobecný súd v bodoch 112 až 178 napadnutého rozsudku preskúmal štvrtú časť prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez. V bode 143 tohto rozsudku uviedol, že odvolací senát sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď v podstate rozhodol, že na účely preukázania rozlišovacej spôsobilosti nadobudnutej používaním v celej Únii stačilo preukázať, že podstatná časť príslušnej skupiny verejnosti Únie vo všetkých členských štátoch a regiónoch vníma ochrannú známku ako označenie obchodného pôvodu výrobkov, ktoré táto ochranná známka označuje, a že nebolo potrebné preukázať rozlišovaciu spôsobilosť ochrannej známky nadobudnutú používaním tejto ochrannej známky v každom z dotknutých členských štátov.

15 Ako však vyplýva z bodov 144 a 145 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd konštatoval, že nemožno vylúčiť, že odvolací senát napriek tomuto nesprávnemu posúdeniu kritéria preskúmania na účely preukázania rozlišovacej spôsobilosti nadobudnutej používaním ochrannej známky v celej Únii správne uplatnil toto kritérium pri preskúmaní dôkazov predložených spoločnosťou Nestlé. Dospel teda k záveru, že je nutné preskúmať posúdenie uvedených dôkazov odvolacím senátom.

16 V nadväznosti na preskúmanie dôkazov týkajúcich sa Francúzska, Talianska, Španielska, Spojeného kráľovstva, Nemecka, Holandska, Dánska, Fínska a Švédska, ako aj Rakúska, Všeobecný súd v bodoch 146, 148, 151, 153, 155, 158, 159, 164 a 167 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolací senát správne konštatoval, že bolo preukázané, že sporná ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním vo všetkých týchto členských štátoch.

17 Všeobecný súd však v bode 173 napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací senát výslovne nerozhodol o otázke, či bolo preukázané, že sporná ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť v Belgicku, Írsku, Grécku a Portugalsku, a že ani tieto členské štáty nezaradil medzi štáty, v súvislosti s ktorými považoval toto nadobudnutie za preukázané.

18 Z bodov 177 až 179 tohto rozsudku teda vyplýva, že Všeobecný súd vyhovel štvrtej časti prvého žalobného dôvodu spoločnosti Mondelez a v celom rozsahu zrušil sporné rozhodnutie vzhľadom na to, že odvolací senát riadne nepreskúmal rozlišovaciu spôsobilosť nadobudnutú používaním spornej ochrannej známky, pretože tento orgán nerozhodol o tom, ako vníma uvedenú ochrannú známku príslušná skupina verejnosti najmä v Belgicku, Írsku, Grécku, ako aj v Portugalsku, a nepreskúmal dôkazy predložené spoločnosťou Nestlé, pokiaľ ide o tieto členské štáty.

Návrhy účastníkov konania a konanie pre Súdnym dvorom

19 Nestlé svojím odvolaním vo veci C-84/17 P navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok z dôvodu, že Všeobecný súd porušil článok 7 ods. 3 a článok 52 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, a

– uložil spoločnosti Mondelez povinnosť nahradiť trovy konania.

20 Mondelez svojím odvolaním vo veci C-85/17 P navrhuje, aby Súdny dvor zrušil body 37 až 44, 58 až 64, 78 až 111 a 144 až 169 napadnutého rozsudku, ako aj časť bodu 177 tohto rozsudku v rozsahu, v akom je v ňom uvedené „i keď sa totiž preukázalo, že [sporná] ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním v Dánsku, Nemecku, Španielsku, vo Francúzsku, v Taliansku, Holandsku, Rakúsku, vo Fínsku, Švédsku a v Spojenom kráľovstve“.

21 EUIPO svojím odvolaním vo veci C-95/17 P navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok a

– uložil spoločnosti Mondelez povinnosť nahradiť trovy konania.

22 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 10. mája 2017 boli veci C-84/17 P, C-85/17 P a C-95/17 P spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj na účely vyhlásenia rozsudku.

23 Nestlé vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie vo veci C-85/17 P ako zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, a to uznesením alebo subsidiárne rozsudkom, a

– uložil spoločnosti Mondelez povinnosť nahradiť trovy konania.

24 Mondelez vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania vo veciach C-84/17 P a C-95/17 P a

– uložil Nestlé a EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania v týchto dvoch veciach.

25 EUIPO vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby Súdny dvor:

– vyhovel odvolaniu vo veci C-84/17 P,

– zamietol odvolanie vo veci C-85/17 P a

– uložil spoločnosti Mondelez povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil EUIPO.

26 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 13. novembra 2017 European Association of Trade Mark Owners (Marques) [Európska asociácia majiteľov ochranných známok (Marques)] podala na základe článku 40 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie návrh na vstup do konania vo veci C-84/17 P ako vedľajší účastník na podporu návrhov spoločnosti Nestlé, odvolateľky v tejto veci. Uznesením z 12. januára 2018 predseda Súdneho dvora vyhovel tomuto návrhu.

O žiadosti o opätovné začatie ústnej časti konania

27 Nestlé listom doručeným do kancelárie Súdneho dvora 17. mája 2018 požiadala, aby sa rozhodlo o opätovnom začatí ústnej časti konania na základe článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

28 Na podporu svojej žiadosti po prvé uvádza tvrdenie, ktoré podľa nej predstavuje novú skutočnosť, ktorá vyšla najavo po prednese návrhov generálneho advokáta. Tvrdí tak, že k spisu vo veci prejednávanej pred EUIPO priložila dôkazy, ktoré mali preukázať, že v prípade výrobkov, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, sa dôkazy predložené pre dánsky, nemecký, španielsky, francúzsky, taliansky, holandský, rakúsky, fínsky, švédsky trh a trh Spojeného kráľovstva, vzťahujú aj na belgický, írsky, grécky, luxemburský a portugalský trh. Vyjadrenie, ktoré dáva opačný zmysel, nachádzajúce sa v bode 87 návrhov generálneho advokáta vyplýva z nesprávnej odpovede advokáta spoločnosti Nestlé, ktorý nepochopil zmysel otázky, ktorú mu položil generálny advokát na pojednávaní.

29 Nestlé po druhé tvrdí, že chyba v anglickom preklade rozsudku z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT (C-98/11 P, EU:C:2012:307), na ktorú poukázal generálny advokát v bode 70 svojich návrhov, by mala byť prejednaná medzi účastníkmi konania.

30 Je potrebné pripomenúť, že Štatút Súdneho dvora Európskej únie a jeho rokovací poriadok neupravujú možnosť účastníkov konania podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/Aer Lingus a Ryanair Designated Activity, C-164/15 P a C-165/15 P, EU:C:2016:990, bod 31, ako aj citovaná judikatúra).

31 Na základe článku 252 druhého odseku ZFEÚ má generálny advokát za úlohu nestranne a nezávisle predkladať na verejných zasadnutiach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Ani návrhy generálneho advokáta, ani odôvodnenie, na základe ktorého k nim dospel, nie sú pre Súdny dvor záväzné.

32 V dôsledku toho nesúhlas účastníka konania s návrhmi generálneho advokáta bez ohľadu na otázky, ktoré v nich skúmal, nemôže byť sám osebe dôvodom na opätovné začatie ústnej časti konania (rozsudok z 28. februára 2018, mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, bod 30).

33 Súdny dvor však môže na základe článku 83 svojho rokovacieho poriadku kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o začatí alebo opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uvedie po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora.

34 V prejednávanej veci nejde o taký prípad. Súdny dvor totiž po vypočutí generálneho advokáta dospel k záveru, že má dostatok dôkazov potrebných na to, aby rozhodol, a že vec nemusí byť preskúmaná vzhľadom na novú skutočnosť, ktorá by mohla mať rozhodujúci vplyv na jeho rozhodnutie, alebo vzhľadom na tvrdenie, ku ktorému pred ním nebola daná možnosť vyjadriť sa.

35 Z tvrdení spoločnosti Nestlé zhrnutých v bode 28 tohto rozsudku totiž nevyplýva existencia nijakej novej skutočnosti, pretože odkazujú na dôkazy, ktoré sa nachádzali v spise vo veci už pred pojednávaním. Tieto tvrdenia v skutočnosti znamenajú pokus spoločnosti Nestlé o návrat k vyhláseniam, ktoré na pojednávaní urobil jej advokát. Pokiaľ ide o rozdiely medzi jednotlivými jazykovými verziami rozsudku z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT (C-98/11 P, EU:C:2012:307), treba uviesť, že ku dňu pojednávania bol tento rozsudok dostupný vo všetkých úradných jazykoch a účastníci konania mali možnosť predložiť svoje pripomienky k prípadným chybám v preklade, ak sa domnievali, že takéto chyby sú osobitne relevantné v týchto veciach.

36 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa Súdny dvor domnieva, že nie je potrebné nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania.

O odvolaniach

O prípustnosti odvolania vo veci C-85/17 P

Argumentácia účastníkov konania

37 Nestlé tvrdí, že odvolanie spoločnosti Mondelez je neprípustné, lebo táto spoločnosť len navrhuje, aby Súdny dvor zrušil niektoré časti odôvodnenia napadnutého rozsudku a nie výrokovú časť tohto rozsudku.

38 Mondelez uvádza, že jej odvolanie je prípustné napriek tomu, že Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie v celom jeho rozsahu. Skutočnosť, že Všeobecný súd zamietol niektoré jej tvrdenia, by mohla mať vplyv na preskúmanie, ktoré by odvolací senát mal vykonať v nadväznosti na zrušenie sporného rozhodnutia. Keďže by uvedený senát mohol byť viazaný odmietnutím týchto tvrdení, Mondelez sa domnieva, že by mala mať možnosť spochybniť napadnutý rozsudok. Na podporu svojej argumentácie uvádza body 19 až 26 rozsudku z 20. septembra 2001, Procter & Gamble/ÚHVT (C-383/99 P, EU:C:2001:461).

Posúdenie Súdnym dvorom

39 Podľa článku 56 prvého a druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie odvolanie proti konečným rozhodnutiam Všeobecného súdu môže podať na Súdny dvor „strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne“.

40 Návrhom účastníkov konania sa v zásade vyhovie alebo sa zamietnu vo výrokovej časti rozsudku. Článok 169 ods. 1 rokovacieho poriadku teda stanovuje, že v odvolaní možno navrhnúť, aby bolo čiastočne alebo úplne zrušené rozhodnutie Všeobecného súdu, ktoré sa nachádza vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

41 Ako uviedol generálny advokát v bode 43 svojich návrhov, toto ustanovenie upravuje základnú zásadu v oblasti odvolania, podľa ktorej musí byť toto odvolanie podané proti výrokovej časti rozhodnutia Všeobecného súdu a nemožno sa ním domáhať zmien niektorých dôvodov tohto rozhodnutia (rozsudok zo 14. novembra 2017, British Airways/Komisia, C-122/16 P, EU:C:2017:861, bod 51).

42 Odvolanie, ktorého predmetom nie je zrušenie, čo i len čiastočné, napadnutého rozsudku, teda jeho výrokovej časti, ale má za cieľ len dosiahnuť zmenu niektorých dôvodov tohto rozsudku, je neprípustné (rozsudok z 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Rada a Holandsko/Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 50).

43 V prejednávanej veci možno konštatovať, že odvolacie návrhy spoločnosti Mondelez sa netýkajú zrušenia výrokovej časti napadnutého rozsudku, ale len niektorých dôvodov tohto rozsudku.

44 Je nesporné, že Súdny dvor v rozsudku z 20. septembra 2001, Procter & Gamble/ÚHVT (C-383/99 P, EU:C:2001:461, body 19 až 26), rozhodol o prípustnosti odvolania, ktoré sa netýkalo zrušenia konkrétneho bodu výrokovej časti rozsudku Všeobecného súdu, pretože z odôvodnenia tohto rozsudku vyplývalo, že Všeobecný súd prijal rozhodnutie, ktoré nebolo výslovne vyjadrené v jeho výrokovej časti.

45 Na rozdiel od uvedeného prípadu vo veci, v ktorej bol vyhlásený posledný uvedený rozsudok, z dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré sú predmetom odvolania spoločnosti Mondelez, nevyplýva, že by tieto dôvody obsahovali rozhodnutie Všeobecného súdu, ktorým tento súd zamieta časť jej návrhov.

46 Odvolací senát v spornom rozhodnutí konštatoval, že sporná ochranná známka nemá vnútornú rozlišovaciu spôsobilosť, ale že ju nadobudla používaním, takže návrh spoločnosti Mondelez na vyhlásenie neplatnosti tejto ochrannej známky sa musí zamietnuť.

47 Prvá časť sporného rozhodnutia, ktorou bolo navyše vyhovené spoločnosti Mondelez, nebola predmetom sporu, o ktorom rozhodoval Všeobecný súd, pretože ako vyplýva z bodu 16 napadnutého rozsudku, Nestlé vzala na pojednávaní svoj návrh, ktorým sa domáhala zrušenia tejto prvej časti, späť.

48 Len druhá časť sporného rozhodnutia bola teda napadnutá na Všeobecnom súde. V tejto súvislosti z bodov 12 a 15 napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobné návrhy spoločnosti Mondelez sa týkali len zrušenia sporného rozhodnutia, ako aj uloženia povinnosti na náhradu trov konania.

49 I keď v bodoch napadnutého rozsudku, ktoré Mondelez uviedla v odvolaní, Všeobecný súd zamietol niektoré tvrdenia uvedené touto spoločnosťou na podporu svojho návrhu na zrušenie sporného rozhodnutia, vyhovel ostatným návrhom a s konečnou platnosťou vyhovel návrhom spoločnosti Mondelez na zrušenie, pričom v celom rozsahu zrušil sporné rozhodnutie.

50 Z toho vyplýva, že Mondelez sa svojím odvolaním len snaží dosiahnuť zmenu niektorých dôvodov napadnutého rozsudku, takže takéto odvolanie sa musí v súlade s judikatúrou citovanou v bode 42 tohto rozsudku vyhlásiť za neprípustné.

51 Vzhľadom na jednoznačnú požiadavku stanovenú v článku 169 ods. 1 rokovacieho poriadku tento záver nemožno vyvrátiť tvrdením spoločnosti Mondelez, podľa ktorého odvolací senát by mohol byť viazaný dôvodmi napadnutého rozsudku, ktoré napadla svojím odvolaním.

52 V každom prípade právna sila rozhodnutej veci sa vzťahuje len na odôvodnenie rozsudku, ktoré je nevyhnutným podkladom pre jeho výrokovú časť, a nemožno ho z toho dôvodu oddeliť (rozsudok z 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Rada a Holandsko/Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 49 a citovaná judikatúra).

53 V prípade zrušenia rozhodnutia EUIPO Všeobecným súdom preto dôvody, na základe ktorých tento súd zamietol niektoré tvrdenia účastníkov konania, nemožno považovať za dôvody, ktoré nadobudli právnu silu rozhodnutej veci.

54 V prejednávanej veci na rozdiel od toho, čo tvrdí Mondelez, odvolací senát nie je viazaný odmietnutím niektorých tvrdení Všeobecným súdom a táto spoločnosť prípadne bude môcť uviesť tieto tvrdenia v rámci prípadnej novej žaloby podanej proti rozhodnutiu, ktoré bude prijaté v nadväznosti na zrušenie sporného rozhodnutia Všeobecným súdom.

55 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie vo veci C-85/17 P sa musí zamietnuť ako neprípustné.

O odvolaniach vo veciach C-84/17 P a C-95/17 P

56 Nestlé na podporu svojho odvolania vo veci C-84/17 P uvádza jediný odvolací dôvod, ktorý sa zakladá na porušení článku 52 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 7 ods. 3 tohto nariadenia.

57 EUIPO na podporu svojho odvolania vo veci C-95/17 P uvádza dva odvolacie dôvody, pričom prvý odvolací dôvod sa zakladá na porušení povinnosti odôvodnenia a druhý na porušení článku 52 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 v spojení s článkom 7 ods. 3 tohto nariadenia.

58 Možno však konštatovať, podobne ako uviedol generálny advokát v bode 49 svojich návrhov, že prvým odvolacím dôvodom posledného uvedeného odvolania, i keď sa formálne zakladá na porušení povinnosti odôvodnenia, sa v skutočnosti Všeobecnému súdu vytýka to isté nesprávne právne posúdenie, o aké ide v druhom odvolacom dôvode tohto istého odvolania. EUIPO týmto prvým odvolacím dôvodom totiž tvrdí, že výklad článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, ktorý uviedol Všeobecný súd v bode 139 napadnutého rozsudku, obsahuje rozpor. Ak však ide o taký prípad, malo by sa konštatovať, že Všeobecný súd sa pri výklade tohto ustanovenia dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

59 Jediný odvolací dôvod vo veci C-84/17 P je preto potrebné preskúmať spoločne s oboma odvolacími dôvodmi vo veci C-95/17 P.

Argumentácia účastníkov konania

60 Nestlé, ktorú v konaní podporujú Marques a EUIPO, tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bode 139 napadnutého rozsudku rozhodol, že nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti ochrannej známky používaním je nutné preukázať na celom území Únie a nie len na podstatnej alebo prevažnej časti tohto územia, a že preto nemožno dospieť k záveru o takomto nadobudnutí, ak sa dôkazy o požívaní nevzťahujú na časť Únie, či už by išlo len o podstatnú časť, či časť, ktorú tvorí len jeden členský štát, porušil článok 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 v zmysle, v akom ho vykladá Súdny dvor v rozsudku z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT (C-98/11 P, EU:C:2012:307).

61 Podľa spoločnosti Nestlé, Marques a EUIPO Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že odvolací senát sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že stačilo preukázať, že prevažná časť príslušnej skupiny verejnosti v celej Únii, vo všetkých členských štátoch a v regiónoch vníma ochrannú známku ako označenie obchodného pôvodu výrobkov, na ktoré sa vzťahuje sporná ochranná známka, a že nebolo potrebné preukázať rozlišovaciu spôsobilosť nadobudnutú používaním vo všetkých dotknutých členských štátoch.

62 Z tohto dôvodu Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že odvolací senát sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že sporná ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním bez toho, aby rozhodol o vnímaní tejto ochrannej známky príslušnou skupinou verejnosti v Belgicku, Írsku, Grécku, ako aj v Portugalsku a bez toho, aby preskúmal dôkazy predložené v súvislosti s týmito členskými štátmi.

63 Nestlé, Marques a EUIPO tvrdia, že zameraním sa na vnútroštátne trhy, posudzované samostatne, je toto rozhodnutie Všeobecného súdu nezlučiteľné s jednotným charakterom ochrannej známky Európskej únie a samotnou existenciou spoločného trhu. Jednotný charakter ochrannej známky Európskej únie totiž predpokladá, že pri posudzovaní nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti používaním sa neprihliada na hranice územia členských štátov, ako to potvrdzuje aj bod 44 rozsudku z 19. decembra 2012, Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816).

64 Mondelez sa naopak domnieva, že Všeobecný súd správne vyložil a uplatnil článok 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, ako aj rozsudok z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT (C-98/11 P, EU:C:2012:307). Táto spoločnosť zastáva názor, že nestačí, aby mala ochranná známka Európskej únie rozlišovaciu spôsobilosť v podstatnej časti Únie, pokiaľ ju nemá v inej časti Únie, aj keď táto časť predstavuje iba jeden členský štát.

65 Mondelez sa domnieva, že odlišné rozhodnutie vedie k paradoxnému výsledku, podľa ktorého by prihláška ochrannej známky, ktorá by mala byť zamietnutá pre nedostatok rozlišovacej spôsobilosti v jedinom členskom štáte, mohla byť napriek tomu zapísaná ako ochranná známka Európskej únie s tým následkom, že bude možné domáhať sa toho pred súdmi tohto členského štátu.

Posúdenie Súdnym dvorom

66 Treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 má ochranná známka Európskej únie jednotný charakter a vyvoláva rovnaké účinky v celej Únii.

67 Ako uviedol Všeobecný súd v bodoch 119 a 120 napadnutého rozsudku, z jednotného charakteru ochrannej známky Európskej únie vyplýva, že na to, aby mohlo byť označenie zapísané, musí mať rozlišovaciu spôsobilosť v celej Únii. Podľa článku 7 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia v spojení s odsekom 2 tohto článku sa tak zápis ochrannej známky zamietne, ak ochranná známka nemá rozlišovaciu spôsobilosť v časti Únie.

68 Článok 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 umožňujúci zápis označení, ktoré nadobudli rozlišovaciu spôsobilosť používaním, treba pritom chápať s prihliadnutím na túto požiadavku. Z jednotného charakteru ochrannej známky Európskej únie teda vyplýva, že na to, aby mohlo byť označenie zapísané, musí mať vnútornú rozlišovaciu spôsobilosť alebo túto spôsobilosť musí mať nadobudnutú používaním v celej Únii.

69 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že rozsudok z 19. decembra 2012, Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816), na ktorý poukázali Nestlé a EUIPO, je irelevantný, lebo sa týka výkladu článku 15 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý upravuje riadne používanie už zapísanej ochrannej známky Európskej únie.

70 Je nesporné, že Súdny dvor rozhodol, že požiadavky stanovené na účely riadneho používania ochrannej známky v zmysle článku 15 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), pričom toto ustanovenie bolo nezmenené prebrané do článku 15 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 207/2009, sú analogické s požiadavkami týkajúcimi sa nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti označenia používaním na účely jeho zápisu v zmysle článku 7 ods. 3 tohto nariadenia (rozsudok z 18. apríla 2013, Colloseum Holding, C-12/12, EU:C:2013:253, bod 34).

71 Je však nutné uviesť, že na rozdiel od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 19. decembra 2012, Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816), v ktorom Súdny dvor spresnil, že na účely posúdenia existencie „riadneho požívania v Spoločenstve“ v zmysle článku 15 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 nie je potrebné prihliadať na hranice územia členských štátov, rozsudok z 18. apríla 2013, Colloseum Holding (C-12/12, EU:C:2013:253), sa netýka územného rozsahu relevantného na účely posúdenia riadneho používania v zmysle tohto istého ustanovenia, ale sa týka otázky, či možno dospieť k záveru, že podmienka riadneho používania ochrannej známky v zmysle uvedeného ustanovenia je splnená, ak zapísaná ochranná známka, ktorá nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť v nadväznosti na používanie inej zloženej ochrannej známky, v rámci ktorej predstavuje prvok, sa používa len prostredníctvom tejto zloženej ochrannej známky, alebo ak sa používa len spolu s inou ochrannou známkou, pričom samotná kombinácia týchto dvoch ochranných známok je navyše zapísaná ako ochranná známka.

72 Bod 34 rozsudku z 18. apríla 2013, Colloseum Holding (C-12/12, EU:C:2013:253), nemožno preto chápať v tom zmysle, že požiadavky stanovené na účely posúdenia územného rozsahu, ktoré umožňujú zapísať ochrannú známku na základe používania, sú analogické s požiadavkami, ktoré umožňujú zachovať práva majiteľa zapísanej ochrannej známky.

73 Pokiaľ ide o riadne používanie už zapísanej ochrannej známky Európskej únie, treba tiež uviesť, že neexistuje analogické ustanovenie s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, takže sa nemožno ďalej domnievať, že takéto používanie chýba len preto, lebo dotknutá ochranná známka nie je používaná v časti Únie.

74 Súdny dvor tak už rozhodol, že i keď je odôvodnené očakávať, že ochranná známka Európskej únie by sa mala používať na rozsiahlejšom území, než je územie jedného členského štátu, aby bolo možné kvalifikovať toto používanie ako „riadne používanie“, nie je vylúčené, že za určitých okolností sa trh s výrobkami alebo so službami, pre ktoré bola uvedená ochranná známka Európskej únie zapísaná, v skutočnosti obmedzuje len na územie jedného členského štátu, takže používanie uvedenej ochrannej známky na tomto území môže spĺňať podmienku riadneho používania ochrannej známky Európskej únie (rozsudok z 19. decembra 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, bod 50).

75 Pokiaľ však ide o nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti ochrannej známky v dôsledku jej používania, treba pripomenúť, že Súdny dvor už uviedol, že označenie možno zapísať ako ochrannú známku Európskej únie podľa článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 iba vtedy, ak sa predloží dôkaz, že v dôsledku svojho používania nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť v časti Únie, v ktorej *ab initio* nemalo takúto spôsobilosť v zmysle odseku 1 písm. b) toho istého článku (rozsudok z 22. júna 2006, Storck/ÚHVT, C-25/05 P, EU:C:2006:422, bod 83). Súdny dvor tiež spresnil, že časť Únie uvedenú v odseku 2 uvedeného článku môže prípadne tvoriť jeden členský štát.

76 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o ochrannú známku, ktorá *ab initio* nemá rozlišovaciu spôsobilosť vo všetkých členských štátoch, takúto ochrannú známku možno na základe tohto ustanovenia zapísať len vtedy, ak sa preukáže, že nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním na celom území Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT, C-98/11 P, EU:C:2012:307, body 61 a 63).

77 Je nesporné, že v bode 62 rozsudku z 24. mája 2012, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/ÚHVT (C-98/11 P, EU:C:2012:307), na ktorý poukázali Nestlé a EUIPO, Súdny dvor uviedol, že i keď je pravda, že nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti ochrannej známky používaním sa musí preukázať v časti Únie, v ktorej táto ochranná známka *ab initio* nemala túto spôsobilosť, bolo by prehnané požadovať, aby sa predložil dôkaz o tomto nadobudnutí samostatne pre každý členský štát.

78 Na rozdiel od toho, čo uvádzajú Nestlé a EUIPO, z tejto úvahy však nevyplýva, že v prípade, ak ochranná známka nemá vnútornú rozlišovaciu spôsobilosť v celej Únii, stačí na jej zápis ako ochrannej známky Európskej únie podľa článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 preukázať, že nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním v prevažnej časti Únie, i keď tento dôkaz nebol predložený pre každý členský štát.

79 V tejto súvislosti treba zdôrazniť rozdiel medzi na jednej strane skutočnosťami, ktoré sa musia preukázať, a to nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti používaním označenia bez takejto vnútornej spôsobilosti, a na druhej strane dôkazmi, ktorými možno tieto skutočnosti preukázať.

80 Nijaké ustanovenie nariadenia č. 207/2009 totiž neukladá povinnosť preukázať na základe rôznych dôkazov nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti používaním v každom jednotlivom členskom štáte. Nemožno preto vylúčiť, že dôkazy o nadobudnutí rozlišovacej spôsobilosti daného označenia používaním sú relevantné, pokiaľ ide o viacero členských štátov, či dokonca o celú Únie.

81 Ako predovšetkým v podstate uviedol generálny advokát v bode 78 svojich návrhov, je možné, že hospodárske subjekty v prípade niektorých výrobkov alebo služieb zoskupili viaceré členské štáty v rámci rovnakej distribučnej siete a považovali tieto členské štáty, najmä z hľadiska ich obchodných stratégií, za jeden a ten istý národný trh. V tomto prípade môžu byť dôkazy o používaní označenia na takomto cezhraničnom trhu relevantné pre všetky dotknuté členské štáty.

82 Bude to tak aj vtedy, ak z dôvodu geografickej, kultúrnej alebo jazykovej blízkosti medzi dvoma členskými štátmi príslušná skupina verejnosti prvého členského štátu dostatočne pozná výrobky alebo služby ponúkané na trhu druhého členského štátu.

83 Z týchto úvah vyplýva, že i keď na účely zápisu ochrannej známky, ktorá *ab initio* nemá rozlišovaciu spôsobilosť vo všetkých členských štátoch Únie, nie je podľa článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 potrebné, aby bolo pre každý jednotlivý členský štát preukázané nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti tejto ochrannej známky používaním, na základe predložených dôkazov musí byť možné preukázať takéto nadobudnutie vo všetkých členských štátoch Únie.

84 Na základe toho otázka, či predložené dôkazy postačujú na preukázanie nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti daného označenia používaním na časti územia Únie, na ktorom toto označenie *ab initio* nemalo takúto spôsobilosť, vyplýva z posúdenia dôkazov, ktoré v prvom rade musia vykonať orgány EUIPO.

85 Toto posúdenie podlieha preskúmaniu Všeobecným súdom, ktorý jediný má v prípade, že je na ňom podaná žaloba proti rozhodnutiu odvolacieho senátu, právomoc zisťovať skutkový stav, a teda ho posudzovať. Posúdenie skutkového stavu Všeobecným súdom však nepredstavuje, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov, ktoré sú mu predložené, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania (rozsudok z 19. septembra 2002, DKV/ÚHVT, C-104/00 P, EU:C:2002:506, bod 22 a citovaná judikatúra).

86 Nič to nemení na skutočnosti, že hoci orgány EUIPO alebo Všeobecný súd po tom, čo posúdia všetky dôkazy, ktoré im boli predložené, rozhodnú, že niektoré z týchto dôkazov postačujú na preukázanie nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti daného označenia používaním v časti Únie, v ktorej *ab initio* nemalo túto spôsobilosť, a tak na rozhodnutie o jeho zápise ako ochrannej známky Európskej únie, musia toto rozhodnutie jasne uviesť vo svojich jednotlivých rozhodnutiach.

87 V prejednávanej veci na jednej strane z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 139 napadnutého rozsudku konštatoval, že na účely uplatnenia článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 v prípade ochrannej známky, ktorá nemá vnútornú rozlišovaciu spôsobilosť v celej Únii, sa rozlišovacia spôsobilosť nadobudnutá používaním tejto ochrannej známky musí preukázať na celom tomto území a nie len na podstatnej alebo prevažnej časti územia Únie, takže i keby sa takýto dôkaz mohol vo všeobecnosti uplatniť pre všetky dotknuté členské štáty alebo samostatne pre jednotlivé členské štáty alebo skupiny členských štátov, nepostačuje však, aby ten, čo má dôkazné bremeno, predložil len dôkazy o takomto nadobudnutí, ktoré sa nebudú vzťahovať na časť Únie, a to aj vtedy, ak by išlo iba o jeden členský štát.

88 Na druhej strane vzhľadom na tie isté úvahy Všeobecný súd v bodoch 170 až 178 napadnutého rozsudku z právneho hľadiska správne konštatoval, že sporné rozhodnutie obsahovalo nesprávne právne posúdenie v rozsahu, v akom odvolací senát dospel k záveru, že sporná ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním, ktoré môže v súvislosti s touto ochrannou známkou odôvodňovať uplatnenie článku 7 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o nadobudnutí tejto rozlišovacej spôsobilosti ochrannou známkou v Belgicku, Írsku, Grécku a Portugalsku.

89 Z toho vyplýva, že jediný odvolací dôvod vo veci C-84/17 P a oba odvolacie dôvody vo veci C-95/17 P sú nedôvodné a treba ich zamietnuť, rovnako ako aj tieto odvolania v celom ich rozsahu.

O trovách

90 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Článok 138 ods. 1 a 2 toho istého poriadku, uplatniteľný na odvolacie konanie podľa článku 184 ods. 1 tohto poriadku, stanovuje jednak, že Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté, a jednak, ak je viac účastníkov konania, ktorí nemali úspech, rozdelí medzi nich náhradu trov konania.

91 Keďže všetky odvolania sa zamietajú, každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania, vrátane Marques ako vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní, v súlade s článkom 140 ods. 3 rokovacieho poriadku.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Odvolania sa zamietajú.**

2. **Société des produits Nestlé SA, European Association of Trade Mark Owners (Marques), Mondelez UK Holdings & Services Ltd, ako aj Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy